

A kommunizmus áldozatairól

2017 február 27. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

• [0](#)

5

Átlag: 5 (1 szavazat)

Mérték

A nem megfelel? disznóról szóló kedves, keresetlen szavakkal Sir Winston Churchill búcsúzott az angol parlamentben Adolf Hitlertől

akivel szemben, ekkoriban már, a „megfelel? disznónak” valószínűleg Sztálint tartotta volna. E két név azóta is fej-fej mellett bukkan fel, mikor azokat keressük, akik a legtöbb kárt okozták az emberiségnek. Pedig a mezőny roppant erős.

*„We killed the wrong pig.” (Nem a megfelel? disznót vágtuk le.)
Winston Churchill*

Az emberiség – minden ellenkező híreszteléssel szemben – nem túl találékony. A kártékony eszméknek, így a kommunista utópiának is évszázados előtörténete van, ami első sorban keresztény szerzők műveiben bukkan fel, elég csak Morus Utópiájára gondolni, amely 1513-ban jelent meg. Azután sorra jöttek a kommunista lázalmok egészen Saint-Simon, Robert Owen és Charles Fourier műveig. Ugyanígy az sem volt túlságosan új dolog, hogy a zsidók a felelősök minden rosszért, ezért aztán harcolni kell ellenük, mi több, a legjobb lenne végleg megszabadulni tőlük. Az efféle gondolatok mondhatni egyidősök hát az emberiséggel, a kérdés akkor az, miért a boldogtalan huszadik században kelt életre a két, egy tőről fakadó ordas eszme, a náciizmus és a kommunizmus, olyannyira, hogy százmilliók halála és szenvedése járt a nyomukban?

Nos, a válasz a tudomány gyors térhódításában keresendő. A felvilágosodással kezdődően a nyugat embere elfordult Istentől és az üresnek talált ég alatt új idolt keresett magának, olyat mellyel kapcsolatban nem kellett elfogadni az alávetettség magalázó állapotát. Önmagát emelte hát fel, pontosabban önmaga legnemesebbnek, legemberibbnek vélt képességét: képességét a rendszeres tudomány művelésére, mely a ködös vágyak és hittek helyett a tények napfényes bizonyosságát ígérte és megoldást a megoldhatatlanra.

Nagy ára volt ennek, nem véletlenül mondta Alasdair MacIntyre, hogy a felvilágosodás az a projekt volt, melyet el sem lett volna szabad kezdeni.

Mindkét gyilkos eszme ebbe, a nagybetűs tudományba eresztette gyökereit, egy olyan korban, mikor még nem látszottak a tudományos megismerés korlátai és esetlegességei, és nem derült ki, hogy az egymást követő tévedések adják a tudomány tulajdonképpeni történetét. Amire a tudomány felkent papjai, a tudósok rátették megszentelt pecsétjüket, az a bizonyosság indexével lett ellátva és minden további nélkül igaznak lett elismerve.

A kommunista eszme a történelemben, a közgazdaságtanban és az ideologizálódó, akcionista marxi filozófiában találta meg a saját „tudományos” alapját, míg a náciizmus a darwinizmusban és a eugenikában kereste és lelte meg ugyanazt.

Márpedig a komolyan vett tudomány nem tréfadolog.

Amint a tudomány „bizonyít” valamit, azzal együtt, a felismerésből fakadó cselekvéseket is szentesíti, mi több, szükségszerűvé teszi, hiszen azok a legszigorúbb és legnemesebb tudományos álláspont következményeiként, szükségszerűen adódnak. Elég volt a szócséplésből, cselekedni kell.

Mindez azonban – talán – önmagában nem lett volna elegendő. Az ember, valamennyire mégiscsak erkölcsi lény és a normális többség bizonyára elborzad a tömeggyilkosságtól, bárhogyan propagálják is azt számára.

Mindkét ordas eszme a nagy háború lövészárkainak véres sarából emelkedett ki.

Ott átkozták el a túlélők millióit a mindennapos, értelmetlen halál közömbös elfogadásával, és küldték haza az üres tekintetű, már minden borzalmat látott gyilkosokat, hogy térjenek vissza a békés mindennapokba, mintha mi sem történt volna. És senki sem magyarázta meg nekik, mert nem is nagyon lehetett, hogy miért kellett mindezt átélniük; csak – mondták nekik – mert a világ már csak ilyen.

A „tudományosan” igazolt eszmék és a mindenre kapható, szenttelen, gátlások nélküli végrehajtók, akikből a háború borzalmait kiölték a szájalmat és az együttérzést, egymásra találásával készen is volt a bomba, amely

leveg?be röpítette az egész XX. századot. A „tudomány” pedig utóbb nekiállt egykedv? arckifejezéssel összeszámolni a halottakat, mert az olyan igazi tudományos feladat.

Össze is vesztek rajta, mert az ugyancsak roppant tudományos dolog.

Most ott tartunk, hogy úgy 100 millió körülire teszik világszerte a kommunizmus áldozatainak számát. Ez persze változik a számítási módszerek változásaival, de – mondhatjuk – néhány tízmillió ide vagy oda nem számít sokat.

Persze most arról illenék beszélni ami nálunk történt a kommunizmus áldozataival, illetve azok emlékezetével és hogy mi történt azokkal, akik áldozattá tették ?ket. Mert hiába fakadtak egy t?r?l a kommunizmus és a nácizmus, hiába okoztak felfoghatatlan mennyiség? halált és szenvedést, valahogyan – mióta a „nem megfelel?” disznót vágják le – mégsem mérik/mérték egyenl? kézzel az igazságot számukra.

A náci b?nösökre, vagy akikre a kommunisták egyszer?en haragudtak, azokra kötél vagy hosszú börtön várt, míg a kommunista b?nösök – ha csak elvtársaik nem gondoskodtak idejekorán kivégzésükr?l – ágyba párnák között, kiemelt nyugdíjjal léptek át egy másik igazságszolgáltatás hatáskörébe.

És nem csak nálunk van ez így.

Mindenféle a kommunistákat valamiféle naiv, ám jóindulatú embereknek tüntetik fel, akik egyszer?en eltévedtek a számukra idegen valóságban és csak belesodródtak mindenféle b?nös cselekedetekbe, de szándékaik alapvet?en tiszták és jóindulatúak voltak. Ennek megdönthetetlen bizonyítéka pedig az, hogy a kommunisták ezt állítják magukról és ?k híresen igazmondóak. Az ? szándékaik tiszták és nemesek voltak, nem úgy mint a náciké mondják, én meg sohasem tudtam eldönteni, hogy miért jó az, ha valaki – azon kívül, hogy aljas gyilkos – még hazug is.

Mindez alapvet?en azért alakulhatott így, erre mifelénk, mert a kommunisták tetteinek súlyát és következményeit maguk a kommunisták bírálták el és ?k – hogy, hogy nem, de teljesen objektív módon – arra jutottak, hogy azok a tettek nem is voltak olyan súlyosak és különben is már megbánták.

Itt tartunk most, mikor tizenhatodszor emlékezünk meg a kommunista diktatúrák áldozatairól az emléknapon. A kommunisták már megbocsátottak maguknak és talán áldozataiknak is (ez nem biztos) minket pedig nem kérdeztek meg róla, hogy megbocsátottunk-e. Bizonyára azért, mert nem kíváncsiak rá.

<http://aristo.pestisracok.hu>

Tisztelt olvasók!

Legyenek olyan kedvesek és támogassák "lájkukkal" a **Flag Polgári Magazin** Twitter oldalát a következ? címen: <https://twitter.com/syracuse73>. illetve a Facebook oldalát pedig az alábbi címen: <https://www.facebook.com/flagmagazin>

- Minden "lájk számít, segíti a magazin m?ködését!

Köszönettel és barátsággal!

www.flagmagazin.hu

DR. DRÁBIK JÁNOS
100 ÉVVEL TRIANON UTÁN
DVD

A trianoni gyalázaatról tabumentesen

„Egy film amelyet minden
magyarnak látnia kell”

Ajánló